

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1869

De S. Severo Episc. Conf. Treviris Sylloge.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70595](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70595)

A effractus, reliquiae extractae ac flammis traditae fuerunt. In Buci sylloge n. 6 refertur traditio quasi S. Aureliae templum saeculo sexto conditum fuisse; sed Sanctorum Alsatiae biographus Hunckler ejus aedificationem refert ad Ruthardum episcopum, qui medio saeculo decimo obiit (a). Caput S. Aureliae Ulyssipone repositum legitur Act. SS. T. II. Januar. p. 612. Num vero nostrae, an alterius cujusdam Aureliae caput, non explicant scriptores.]

ADCTORE
J. B.

(a) Hist. des Saints d'Alsace, p. 445.

DE S. SEVERO

EPISC. CONF. TREVIRIS

SYLLOGE.

J. B.

B Sancti gesta ex Constantio presbytero, tempus, cultus sacer.

E

Sac. V ADUL-
TO.
S. Severus,
S. Lupi Tre-
censis ep.
discipulus,

Bina jam pridem ecclesiae Gallicanae lumina, S. Germanum Autissiodorensem et S. Lupum Trecentensem episcopos, illum ad diem xxxi Julii, hunc ad diem ejusdem mensis xxix intulere in Opus nostrum Majores nostri. Floruere hi saeculo aerae Christianae quinto, junctisque una viribus, inter caetera praecclare abs illis gesta Britanniam a Pelagiana lue aliquando felici admodum successu vindicarunt: hodie damus S. Severum, Treverensem in Belgica Prima episcopum, S. Germani Autissiodorensis in expeditione Britannica socium, S. Lupi Trecentensis discipulum; hoc illis certe inferiorem, quod gestorum suorum nedum adeo graves, ac illi, quin potius nullum, qui indubitam ab antiquitate sibi fidem vindicet, praecones consecutus est. Vitam S. Germani scripsit Constantius presbyter Lugdunensis, vir summus, annis xl ab ejus obitu nondum elapsis: S. Lupi Anonymus antiquus, cujus de etate quidem non ita presse constat, de fide autem integerrima non ambigunt eruditi.

Constantio
presbytero
teste,

C 2 Accepta his referri potissimum debet, qualiscumque, quae ad nos usque permeavit, S. Severi notitia. Ac Constantius quidem presbyter de illo simul et S. Germano ad hunc modum scribit apud nos tomo VII Julii (a): Interea ex Britanniiis nuntiatur Pelagianam perversitatem iterato paucis auctoribus dilata: rursusque ad beatissimum Virum preces omnium deferuntur, ut causam Dei, quam prius obtinuerat, tutaretur. Quorum petitioni festinus occurrit; dum et laboribus delectatur, et Christo se gratanter impendit. Cessit tandem inimici invidia, victa virtutibus; nec tentare ausus est, quem Dei amicum esse jam senserat.

S. Germano
ep. Autissio-
dorensi

3 Adjuncto itaque Severo episcopo totius sanctitatis viro (qui tunc Treveris ordinatus episcopus, gentibus primae Germaniae verbum vitae praedicabat) Parisios iterato dum expetit, totius plebis plausu, ut tantum Virum decebat, excipitur. Benedictionem postulatus, ubertim omnibus impertitur. Interea pignoris inibi dudum a se specialius commendati non immemor, de puella Genovefa, qualiter se habeat, attentius sciscitatur. Credo sanctum Virum

minime latuisse, quae et qualia post ejus discessum ab obloquentibus virgo beata pertulerat, infamias, probra, criminationes, cunctas postremo, quae a lividis manare assolent, similitates. Atque ut eorum irrevocabilem in malo pertinaciam par esset agnoscere, iniquae mentis virus, et jamdudum concepta molimina, nec in ipsa sancti Viri praesentia, aliquatenus potuere suppressere. Verum ille, cui melius, quam ipsi etiam suis esset nota parentibus, obretantium garrulitate posthabita, ad virginis se diversorium contulit, atque hanc non sine ingenti stupore intuentium adeo humiliter salutavit, ut adverteres eum in illa ipsius divinitatis, cujus erat templum, praesentiam fuisse veneratum. Et ne adventus beati Pontificis sacrae virgini nihil contulisse videretur, neve ejus inter improbos persona inexpurgata remaneret, habito sermone ad populum, prima conversationis ejus auspicia declarans. cujus et quanti esset apud Deum meriti, cunctis evidenter exposuit, in argumentum tantae rei arentem terram, cui orans superjacere consueverat, frequenti lacrymarum imbre madentem ostentans. Itaque universorum animis erga innocentem pastorali assertionem compositis, iter praematurans inceptum, mare, Christo auctore, conscendit. Ad itineris tranquillitatem elementa consentiunt; navigium venti, fluctus, aera prosequuntur.

haeresim Pela-
gianam
* al. Elaphus

4 Interea sinistri spiritus pervolantes per totam insulam, Germanum venire invitis vaticinationibus nuntiabant: in tantum, ut Elaphius * quidam, regionis illius primus, in occursum Sanctorum sine ulla manifesti nuntii relatione properaverit, exhibens secum filium, quem in ipso flore adolescentiae debilitas dolenda damnaverat. Erat enim arescentibus nervis, contracto poplite, cui per siccitatem cruris usus vestigii negabatur. Hunc Elaphium provincia tota subsequitur. Veniunt Sacerdotes; occurrit inscia multitudo: confestim benedictio et sermonis divini doctrina profunditur: recognoscit populum in ea, qua reliquerat, credulitate durantem. Intelligunt culpam esse paucorum: inquirunt auctores, inventosque condemnant.

5 Cum subito Elaphius manibus advolvitur Sa-

in Britannia
retulenti

(a) Ad diem xxxi Julii. p. 216.

cerdotum

AUCTORES
J. B.

cerdotum, offerens filium, cujus necessitatem aetas et debilitas, etiam sine precibus, allegabant. Fit communis omnium dolor, praecipue Sacerdotum; qui conceptam misericordiam ad divinam clementiam contulerunt. Statinque adolescentem beatus Germanus sedere compulit. Attrectat poplitem debilitate curvatum, et per tota infirmitatis spatia medicabilis dextra percurrit. Salubrem tactum sanitas festina subsequitur, ariditas succum; nervi officia receperunt, et in conspectu omnium filio incolumitas, patri filius reformatur. Implentur populi stupore miraculi, et in pectoribus omnium fides Catholica firmabatur. Praedicatio deinde ad plebem de praevicationis emendatione convertitur: omniumque sententia, pravitate auctores, expulsi ab insula, adducuntur Sacerdotibus, ad mediterranea deferendi; ut et regio absolutioe et illi emendatione fruerentur. Quod in tantum salubriter factum est, ut in illis locis etiam nunc fides intemerata perduret. Itaque compositis omnibus, beatissimi Sacerdotes ea, qua venerant, prosperitate reversi sunt.

comes fuit,
nempe de rebus
annum 447;
num vero

6 Observare nonnulla hic ex Bosschii in Vita S. Germani tum Commentario, tum Annotatis prius juverit, quam ad S. Lupi biographum progrediamur. Geminum in Britanniam Pelagianae haeresis retundendae causa S. Germanus iter instituit, primum una cum S. Lupo Trecenti episcopo, alterum cum S. Severo: illud, teste S. Prospero Aquitano in Chronico integro, contigit Florentio et Dionysio Coss. anno æræ vulgaris 429; hoc vero anno 447, cum institutum id iter fuerit ex Constantio paulo ante S. Germani obitum, qui anno contigit 448. Observat item Bosschius S. Severum a Constantio ad iter Britannicum invitatum dici, quando gentibus Primæ Germaniæ verbum vitæ prædicabat, cum tamen ad Belgicam Primam Treviri spectent. At nihil obest, quo minus ad Germaniæ Primæ populos Belgicæ Primæ vicinos, quo ardebat, veræ fidei docendæ augendæque zelum extenderit; Burgundiones, qui, teste S. Prospero Aquitano in Chronico, Lucio, et Heracliano consulibus, seu anno Christi 413, partem Galliæ propinquam Rheño obtinuerant, ad Christi fidem S. Severi opera fuisse conversos Hadrianus Valesius Rerum Francicarum lib. III (a) et Bucherius Belgii Romani lib. xv num. 14 censent, a quorum opinione non admodum alienus est Tillemontius de Imperatoribus (b).

Burgundiones

7 Burgundiones inde a sæculo v partem Galliæ Rheno adjacentem incoluerunt, uti ad consulatum Luciani, seu Lucii, et Heracliani, id est, ad annum 413 in Chronico integro, anno 1711 Parisiis una cum cæteris ejus Operibus edito, S. Prosper Aquitanus (c) scribit: constat autem porro ex Constantio num. superiore laudato, S. Severum verbi divini præconem egisse ea Galliarum parte, quæ Germania Prima nuncupabatur, in qua erant Moguntia, Argentoratum, Nemetum, Vangiones. Socrates denique illius temporis scriptor Hist. eccles. lib. VII cap. xxx scribit, Burgundiones, gentem barbaram trans Rhenum sedes habentem, cum se assiduis Hunnorum incursionibus objectos humanoque auxilio destitutos viderent, Romanorum autem Deum suis præsto esse adverterent, cujusdam Galliæ civilis episcopum rogasse, ut Christiano baptismo lustrarentur: voti compotes factos, Hunnos intrepide aggressos, licet hostibus numero longe impares, pugna tamen superiores evasisse; id quod accidisse secundum Socratem Valesius ait, quo tempore Proclus Constantinopolitanæ ecclesiæ præerat, qui eam regere

(a) p. 158. — (b) Hist. des Empereurs, t. V, p. 268 et t. VI, p. 89 et seq. — (c) col. 740. — (d) p. 617. — (e) Ad diem xxxi Jul., p. 65,

ecclesiam cepit, teste Socrate cap. xl, Areobindo et Aspare coss., sive anno Christi 434; Tillemontium V de Imperatoribus (d) hanc Burgundionum ad Christiana Sacra conversionem ad annum circiter 440 referente. Si itaque hæc simul omnia, prædicationem S. Severi, Trevirorum Burgundionumque viciniam, horum conversionis epocham hic a Valesio assertam, ab anno 447, quo indubie S. Severus Treviris præfuit, haud admodum remotam, contuleris, haud ægre verosimilem eam opinionem dixeris, qua Valesius non alterius, quam S. Severi opera, licet hujus nomen Socrates haud expresserit, gentem Burgundionum Christianas leges suscepisse contendit.

8 At Paulus Orosius lib. VII cap. xxxii Burgundiones, prævalidam et perniciosam Galliis, in quibus, inquit, præsumpta possessione consistunt, manum, jam tum, cum scriberet (scriptis autem sub annum 417, Christianos fuisse testatur: Quamvis, inquit, providentia Dei omnes Christiani modo facti, Catholica fide, nostrisque clericis quibus obediunt receptis, blande, mansuete innocenterque vivant, non quasi cum subjectis Galliis, sed vere cum fratribus Christianis; quo tempore S. Severus, utpote S. Lupi Tricasini episcopi, anno demum 426 (vide tom. VII Julii) (e) ad insulas evecti, discipulus Trevirensi sedi nondum præerat. Ne auctores rebus, quas scribunt, æquales inter sese Tillemontius collidat, ait (f, alios Burgundiones fuisse, de quibus Orosius, alios, de quibus Socrates loquitur, hosque, serius Rhenum transgressos, S. Severi opera ad fidem Christianam potuisse converti, ut Socrates narrat, nempe sub annum 440. Minus tamen mihi vero videtur simile, id a Severo reipsa præstitum fuisse, veroeque imprimis, ut Socrates, in Oriente scribens, de rebus, quæ in Occidente gererentur, prope relegate instructus fuerit. Certe victoria, a Burgundionum tribus millibus de Hunnis triplo eoque amplius numero potioribus relata, commenti suspitione haud caret, saltem si sub annum 440 obtenta statuat: præterquam enim, quod scriptoribus Latinis quibuscumque ignota videatur, eo minus fit creditibilis, quod inde ab anno 435 in eo Galliæ tractu funditus deleta fuerit gens Burgundionum, ita scribente Prospero: Aspare et Areobindo coss. Theodosio xv et Valentiniano iv coss. . . . Eodem tempore Gundacarium Burgundionum regem intra Gallias habitantem Aëtius bello obtinuit, pacemque ei supplicanti dedit, qua non diu potuit est. Siquidem illum Hunni cum populo atque stirpe sua deleverunt.

ad Christi fidem conver-

E

F

minus certum apparet;

9 Ad hæc asserta a Socrate conversionis Burgundionum epocha haud satis congruere, ut S. Severo tribuatur, videtur cum anno episcopatus a S. Lupo suscepti et S. Severi apud Lupum commoratione, quæ diuturnior fuisse videtur, quam ut Galliarum ille episcopus, de quo Socrates, Severus Trevirensis fuerit. Episcopus et Lirinensi monacho factus est S. Lupus anno, ut paulo ante dictum est, 426 jam vergente ad exitum: quoto episcopatus ejus anno ad illum accesserit discipulus ejus Severus latet quidem; ponamus tamen primo, seu anno 427. Latet item, quoto episcopatus sui anno episcopus Gallicanus, de quo Socrates, Burgundiones sacro fonte lustravit: ponamus item primo. Jam vero, conversio Burgundionum quo anno contigit? Non anno 434, quod Valesius, non circa annum 440, quod Tillemontius ait, sed multo citius, si Socratem presse sequamur. Narrat is lib. VII cap. xxxi, quomodo Nestorius ad sedem Constantinopolitanam evectus sit, ordinatum. 61. — (f) Hist. des Emp., t. V, p. 168.

tumque

tumque ait die quarto Idus Apriles, Felice et Tauro Coss., seu anno 428. Mox caput trigesimum, Burgundionum conversionem narraturus, sic exorditur: Nunc vero rem memoratu imprimis, quæ per id tempus contigit, narrabo, qua narratione absoluta, continuo ad res Orientis sese convertens, ait sub idem tempus obtisse Barbam Arianorum episcopum, consulu Theodosii XIII, Valentiniani III, die Octavo Kalendas Julii, seu anno æræ vulgaris 480. Quo pacto via triennium invenias, quo numeratus in discipulis S. Lupi Severus fuerit, id quod absque erroris periculo dictum iri non arbitror.

Hanc tamen germanis I populis prædicavit * an ejus? * relationem * factorum * et quia fuerant

10 Jam tempus audiendi scriptorem anonymum Vitæ S. Lupi antiquum: ita loquitur apud nos tom. VII Julii (a): Cui * rei gestæ elationem * posteris tradunt exempli factorum * qui affuerunt * vera ex scholis ejusdem (S. Lupi) discipulorum virtutis exempla docuerunt. Nam cuncti insignibus miraculis præminebant. Unde in S. Pulchro-nium episcopum ecclesiæ Veredunensis curacionum gratia prælecebat: ita ut religatis post tergum manibus demoniacis imperaret, et prius sensum (imperii Pulchro-nii effectum demoniaci) perciperent, quam in collisionem suorum corporum cernui laberentur. Sanctum Severum Treviris ordinatum, primæ Germaniæ gentibus prædicantem, Apostolorum non ambigimus societati permixtum. Sanctum quoque Alpinum, Cathalauniciæ pontificem civitatis, resplendentem prerogativa diuinæ sanitatis (al. sanctitatis) locis plurimus non silendum est, quam sæpe demonum purgator extiterit. Merito in tantorum (discipulorum) præconiis magistri laus gloriosa signatur. Hinc colligas SS. Pulchro-nium, Alpinum et Severum non modo fuisse condiscipulos, sed etiam quam præclara fuerit S. Lupi schola, e qua tot prodierint viri dignitate episcopali, morum sanctitate et miraculis clari; ut adeo mirum non sit, si ex ea Trevirenses, orbatî præ-sule, Severum sibi pontificem postularint.

Trevirensis factus episcopus

11 Quo anno circiter id contigerit, dicendo non sum; nisi forte Constantius, cum scripsit, Adjuncto itaque Severo episcopo, totius sanctitatis viro (qui tunc Treviris ordinatus episcopus, gentibus primæ Germaniæ verbum vitæ prædicabat) Parisios iterato dum expetit (S. Germanus Aulissiodorensis) totius plebis plausu, ut tantum virum decebat, excipitur, propterea scripserit, Tunc Treviris ordinatus, quod recens facta esset Severi ordinatio, cum Parisios, ipso comite, S. Germanus peteret, C alteris vicibus in Britanniam profecturus; in hanc potius, quam in ejus prædicationem digitum particula tunc intendere volens; quo si ita se habet, dubium non est, quin aut anno 447 aut paulo ante ceptus sit Severi episcopatus; quo equidem mihi propendet animus, quod nisi Constantius, stylo planiore uti solitus, tempus ordinationis Severi hic indicatum voluisset, planius scripturus fuisse mihi videatur, Adjuncto itaque Severo episcopo Trevirensi, totius sanctitatis viro, qui tunc primæ Germaniæ verbum vitæ prædicabat, Parisios iterato dum expetit, totius plebis plausu, ut tantum virum decebat, excipitur, omni ad hunc modum dictionis ambiguitate seclusa. Fortassis etiam Severus in prima anni 429 SS. Germani et Lupi in Britan-niam legatione, tunc nondum episcopus, comes fuerit; neque enim vero fit simile SS. illos solos et absque ullo comitatu sese in Britanniam contulisse: quin imo S. Severus cum S. Lupo Britan-niam adisse diserte legitur in perbreui S. Severi Vita a Bollando tom. I Maji (b) laudata; ac propterea Constantius fortasse, de secunda tam Germani, quam Severi legatione agens, mentionem

ordinationis ejus recens tunc factæ expressam facere voluerit. Observat ibidem Bollandus refragari quidem his Christophorum Browerum in Historia Trevirensi, ubi Severi episcopatum inde ab anno 428 ceptum ad annum 455 usque prorogat; sed nullo teste, nullo caractere in medium pro-ducto. Nobis vero, quoniam non minus annus, quo esse in vivis S. Præsul desierit, quam Tre-virensi sedi præesse cœperit, in obscuro est, satis fuit ejus obitum sæculo quinto ultra mediam sui partem propecto lato quodam modo illigasse.

ACTORUM J. B.

12 S. Severum in cathedra Trevirensi proxime præcessit S. Auctor, de quo tom. IV Augusti ad diem xx ejus mensis (c) actum est in Opere nostro: illatus item in illud est successor ejus proximus S. Cyrillus tom. IV Maji ad diem, quo colitur, xix ejusdem mensis (d). Nulla de hoc quidem moveret difficultas: at secus sese res habet quoad S. Auctorem decessorem ejus proximum: nonnulla enim esse, quæ ejus episcopatu officiant, et non leviter quidem, ait Hontheimius Myriophitanus episcopus et Trevirensis suffraganeus in Pro-dromo Hist. Trevir. (e); ac primo quidem, quod in antiquioribus episcoporum Trevirensium Cata-logis, Prumiensi scilicet et Sanguisleniensi præ-termittatur. At parum id est; fieri enim facile potuit, ut S. Auctoris nomen in aliis Catalogis expressum in his ex amanuensium oscitantia fuerit omissum: inter Trevirenses præsules certo numerandos fatetur Hontheimius Hist. Trev. dipl. tom. III de scriptoribus Trev. § 1 (f). S. Hildul-phum et Hamularium, nec tamen in duobus istis Catalogis comparent. Hunc ex oscitantia aman-uensium fuisse omissum in Pro-dromo (g) non diffletur Hontheimius: at omissi in quibusdam Catalogis S. Hildulphi rationem dat Hist. Trev. tom. I (h). Frequens est in veteribus episcoporum Catalogis omissio illorum, qui in sua sede defuncti non sunt: Hildulfus autem sedem episcopalem Tre-virorum longe ante obitum dimisit, et in Mediano, quod condiderat, monasterio diem clausit extremum. Verum si ea de causa omissus est in Catalogis Prumiensi et S. Gislensii Hildulphus, in iisdem pariter omissus fuisse Felix, qui, ut tom. I Pro-dromi in Annalibus Treviricis Hontheimius ad annum 398 scribit, episcopatu dimisso, ad S. Pav-lini monasterium secessit; licet non diu post ex vita migrasse legatur. Haud itaque est, cur Cata-logorum dictorum de S. Auctore silentium ejus episcopatu magnopere officere censei debeat, stantibus pro illo Catalogis aliis et constanti Tre-virensium traditione.

post S. Aucto-rem, cujus episcopatu

E

F

quæ contra Hontheimium movet,

13 At, inquit Hontheimius primo loco citatus, (quæ altera ejus ratio est) nulla plane de eo (Auctoris episcopatu) anterior habetur notitia, quam ex historis translationis hujus Sancti factæ anno 1113. Non memineral, cum hæc scripsit Hontheimius, eorum quæ vel in Actis Translationis S. Modoaldi anno 1107 factæ apud nos tom. III Maji (i) exhibitis legerat, vel quæ inde in tom. I Pro-dromi Hist. Trev. (k) intulit: leguntur autem priore loco cap. 1 num. 11 Helmwardeshusenses in Saxonia monachi obtinuisse e sacratio B. Maximini Treviris brachium S. Auctoris Trevirorum archiepiscopi, magnæ sanctitatis viri; quod num. seq. magna veneratione in sacrarium templi Helmwardensis illatum dicitur anno 1105 pridie Idus Maji. Apud ipsummet vero Hontheimium iidem anno 1107 a Sanmaximianis rursus accepisse leguntur testam superiorem capitis S. Auctoris archiepiscopi nec non duo de majoribus membris. Sunt autem hæc ante annum 1113 non solum facta, sed etiam scripta: missa enim hæc Acta Translationis

(a) p. 7. num. 11. — (b) Ad diem xii Maji, p. 266. — (c) p. 57 et seqq. — (d) p. 551. — (e) T. I, p. 79. — (f) p. 905. — (g) T. I, p. 81. —

(h) p. 84, nota c. — (i) Ad diem xii Maji, p. 65. — (k) p. 679 et seqq.

S. Modoaldi,

AUCTOR
J. B.

A *S. Modoaldi, uti ex prævia illis Epistola liquet, fuerunt ad Stephanum S. Jacobi abbatem, eum scilicet, qui S. Modoaldi Vitam a se scriptam Helmwardeshusensibus miserat: is autem, ejusdem nominis abbas secundus, teste Gabr. Bucelino in Germania sacra et profana (a), obiit Non. Kal. Februarii anno 1112, quem eidem fuisse supremum tradit etiam Bartholomæus Fisen in Floribus ecclesie Leodiensis (b).*

Annus multum
officiunt.

14 At quid roboris, inquires, S. Auctoris episcopatu adfert tantillum notitiarum illarum quoad antiquitatem discrimen? Multum enimvero: primum enim id inde consequitur, notum fuisse S. Maximini monachis S. Auctoris episcopatum vel e superioris ætatis, penes se tum adhuc conservatis, monumentis, vel certe ex constanti et minime sibi dubia loci traditione ad sæculum usque duodecimum propagata. Tum vero id inde porro consequitur, aliunde prorsus episcopatum S. Auctoris credi ceptum, quam ex muliebri, haud magni certe ponderis, visione, uti tertio loco videtur innuere Hontheimius, verbis num. superioris initio citatis mox ista subjiciens: 3to. In Actis a Leibnitio editis dicitur S. Auctor Gertrudi marchionissæ (quæ ejus Reliquias, anno 1113, Brunsvicum transtulit) apparuisse (adde ex Actis

B *Translationis Reliquiarum apud Hontheimium (c) Gertrudi dixisse: Ego sum Auctor, qui quondam fueram archipræsul Trevirorum) et revelasse Reliquias suas Treviris in ecclesia (S. Eucharii, uti Browerus Annal. Trev. lib. XIII num. 42 opinatur) ad australem plagam in editori tumba reperiri, in quam quondam opinione seditionis ingruente, causa timoris, ne forte surriperentur (fuerunt) inclusæ. Quam suspectæ haberi debeant similes revelationes, non est cur hic repetamus. Quod autem quarto loco S. Auctoris episcopatu officere Hontheimius putat, Acta nempe Translationis reliquiarum S. Auctoris, in quibus archipræsulis titulo decoratur, sæculo demum XIII nata esse, nihilo validius est, cum hic illi titulus ex jam dictis aliunde vindicetur. Perpensis itaque, quæ S. Auctoris episcopatu objicit Hontheimius, momenti singulis, non ea videntur esse hujusmodi, ut eorum causa Sanctus ille ex Trevirensium episcoporum numero expungendus videatur. Denique non video, qui Hontheimius secum ipse non pugnet, hic agens, notitiam episcopatus S. Auctoris anno 1113 antiquiorem non haberi; in Historia autem cultus Sanctorum Trevirensium (d) primæva Gesta Trevirorum, a Dacherio (e) exhibita, ad sæculum X commode referri posse dicens, in quibus tamen (f), ipso fere, quem citat, loco, Auctor inter S. Leguntium et Severum Trevirenses episcopos medius collocatur. Si S. Wendelini, de quo ibidem Hontheimius agit, ex Gestis Trevirorum primævis ab ipso laudatis et paulo post S. Wendelinum memorantibus, quid ni pariter ad sæculum X commode referri possit notitia episcopatus S. Auctoris ibidem pagina proxime præcedente memorati? Consule, quæ Hontheimius tom. III his. Trev. (g) de Gestorum Trevirorum scriptoribus tradit. Sed hæc obiter de S. Auctoris episcopatu dicta sint: ad S. Severum revocamur.*

S. Severi, cum
S. Severino
Coloniensi
Subinde con-
fusi,

15 SS. Germani et Lupi biographis deberi qualemcumque Gestorum S. Severi notitiam, jam diximus supra: ex Constantio, S. Germani biographo, hausit Beda, quæ de SS. Germano et Severo lib. I eccles. Hist. gentis Anglorum cap. XXI scripsit: Rursusque ad beatissimum virum (S. Germanum) preces sacerdotum omnium deferuntur, ut causam Dei, quam prius obtinuerat, tue-

retur. Quorum petitioni festinus obtemperat: nam D adjuncto sibi Severo totius sanctitatis viro (qui erat discipulus beatissimi Trecasenorum episcopi, et tunc Treviris ordinatus episcopus, gentibus primæ Germaniæ verbum Dei prædicabat) mare consendit et consentientibus elementis tranquillo navigio Britannias petiit etc. Hausit et Ado, iisdem fere, quibus Beda S. Germanum verbis ad diem 1 Octob. Martyrologio suo inserens. Plura S. Severi gesta frustra quæsieris: nisi forte cum Bollandi tom. I Maji (h) in Annotatis ad Vitam S. Germani Martyris, parum accurate scriptam, verosimile arbitraris S. Germanum episcopum Martyrem apud Ambianos in Gallia die 11 Maji cultum in episcopum ab illo fuisse ordinatum. Is Audini, principis Scoti, ut Acta perhibent, filius, a S. Germano in Britannia Pelagianam hæresim primum debellante sacro fonte lustratus, quam in baptismo adhuc perulul susceperat, fidem adultior factus variis populis prædicans, Trevirim aliquando pervenit: inde vero a S. Severino (vide pag. 265 tom. mox citati num. 15) Coloniensi archiepiscopo episcopatus infulus donatus fuit: at cum ex duobus Severinis, Coloniensem sedem alter citius, alter vero serius occuparit, quam ut S. Germano huic æquales esse potuerint, contra autem S. Severo Trevirensi in Britannia una cum S. Germano Autissiodorensi anno 447 versanti notus verosimillime fuerit, non temere Bollandus S. Severinum Agrippinensem cum S. Severo Trevirensi a scriptore, parum alioquin accurato, confusum fuisse opinatus est.

16 Sic et Severus, ut denique ad sacrum ejus cultum veniamus, cum S. Severino Coloniensi episcopo, Burdigalæ defuncto, ac die XXIII Octobris culto apud Sollerium ad diem ejusdem mensis XXI confunditur in codicibus Usuardini Antverpiensi Maximo, Ultrajectensi et Leydensi: Burdegala S. Severi Treverensis episcopi: uti et in Bruwellensi: Apud Burdegalam, depositio S. Severi Treverensis archiepiscopi. Erat fortasse, qui miretur, neque Bedam, neque Adonem S. Severi nomen in Martyrologia sua cum tamen tum eximiam ejus sanctitatem, tum Apostolicos in Germania Prima labores ex Constantio Presbytero probe sibi notos habuerint, intulisse: religioni opinor utriusque fuisse, Severum prius tabulis ecclesiasticis inserere, quam cultu publico affectum didicissent: hunc autem serius illi delatum fuisse vel ex Kalendaris S. Maximini et S. Simeonis sæculi X, XI et XII, ab Hontheimio tom. I Prodromi hist. Trev. (i) editis, colligas, in quibus nusquam S. Severus Trevirensis occurrit: at vero in eo, quod quinto ibidem loco exhibetur, et sæculi XIII exeuntis est, sic legitur: Idus (Octobris) Severi ep. Treverens. et SS. Maurorum. Locum item constanter habuit in Officiis ecclesie Trevirensis, teste Hontheimio in Hist. Sanctorum Trevirens. a Baldewine ævo, qui Trevirensis ecclesiam rexit ab anno 1307 usque ad annum ejusdem sæculi quinquagesimum quartum. Signatur item ejus festum eodem modo, quo in Kalendario altero, jam citato, S. Simeonis, in Kalendario parti hiemali Breviarii MS. pagi, ut videtur, Fusbacensis in diocesi Trevirensi præfixo. Florarium MS. anno 1486 absolutum, dubitare me cogit, num hic dies S. Severo emortalis fuerit: sic enim istud habet: Item Translatio S. Severi Treverensis episcopi, cujus translationis nusquam alibi vestigium reperi. Inscrubitur etiam ad hunc diem Martyrologio Germanico, Canisii dicto, aliisque recentioribus, ac Romano quidem his verbis: Treviris S. Severi episcopi et confessoris.

(a) T. II, p. 195. — (b) p. 523. — (c) p. 680. — (d) Prodrum. Hist. Trev., t. I, p. 370. — (e) Spicil., t. II, p. 208. — (f) p. 209. — (g) p.

963. — (h) Ad diem 11 Maji, p. 266. — (i) p. 575.